

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De ministro Baptismi,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

CAPVT VI.

De ministro Baptismi.

S V M M A R I V M.

- 37 Triplex Baptismi minister. ordinarius est Sacerdos.
 38 Ex officio est solus Parochus, & Episcopus.
 39 Notanda de alio Sacerdote baptizante solemniter.
 40 Diaconus ex commissione Episcopi potest solemniter baptizare.
 41 Necessitas & ignorantia excusans baptizantem sine solemnitate.
 42 Quomodo quilibet homo necessitate sit idoneus minister Baptismi.
 43 Exclusi ab eo numero: & de casu in quo contingeret plures simul vnum baptizare.
 44 Ordo seruandus inter idoneos, ad baptismum in necessitate conferendum.
 45 Peccatum est mortale nolle baptizare in extrema necessitate.
 46 Extra casum necessitatis baptizare sine solemnitate peccatum est mortale: quod non inducit irregularitatem.
 47 Quatenus mortaliter peccetur administratione baptismi in peccato mortali & quando peccanti in ea.
 48 Modi varij quibus contingit mortaliter peccare in administratione Baptismi.
 49 Quatenus sit, vel non sit, licitum plures simul baptizare.

37.

IN catechismo iussu Concilij Tridentini edito, triplex constituitur minister Baptismi, vnus ex officio, alter ex commissione, & tertius ex necessitate.

Ex officio est Sacerdos: cui, quod ex officio baptizare cōpetat, expresse dicitur in Concilio Florent. in instruct. Armen. & in cap. Constit. De consec. dist. 4. insinuatque satis aperte in cap. Perlectis §. Ad diaconum dist. 25. & in cap. Diaconus dist. 93. communisque Ecclesie vsus satis confirmat. Sicque conuenit D. Thom. 3. par. quest. 67. art. 2. ex eo ostendit, quod cum Sacerdos institutus sit ad Eucharistiam consecrandam, ratio postulat, vt ei daretur potestas omnia illa administrandi, per que quisque potest fieri particeps Eucharistie tanquam sacramenti Ecclesiastice vnitatis; dicente Apostolo in priori ad Corinth. cap. 10. Vnus panis, & vnum corpus sumus omnes, qui de vno pane, & de vno calice participamus. Per baptismum autem efficitur quis particeps Ecclesiastice vnitatis, accipiendo ius accedendi ad Domini mensam. Caterum Sacerdotis nomine comprehenditur Episcopus, vt ibid. ad 2. monet D. Thomas: quia in omni rebus quod potest inferior, potest quoque ipsius Superior. Quod etiam confirmatur per citatum cap. Diaconus.

38.

Si queras, An omnis Sacerdos sit ex officio minister baptismi? Respondetur negatiue cū Sylu. in verbo Baptismus 3. nu. 1. & Armil. eodem verbo n. 39. Id enim esse proprium munus Episcoporum, & Parochorum, saltem de præcepto Ecclesie, deducitur ex cap. Interdicimus, 16. quest. 1. & ex eo quod per baptismum recipiantur homines in Ecclesiam, & fiant eius membra: decaque vt potestas & ius admittendi homines ad Ecclesiam, sit penes pastores illius. Vnde, vt bene notat Suarez *disput. 23. sect. 2.* Sacerdos respectu quidem sacramenti baptismi habet sufficientem potestatem, vt illud valide, & digne ministret: sed respectu personæ cui ministrandum est, vt ipsum ei licite ministret, requirit potestatem iurisdictionis: propriam eorū qui animarum curam gerunt, tanquam coadiutorum Summi Pontificis, cui in D. Petro dictum est à Christo: Pascue oues meas. Vnde & ad eos, tanquam Pastores sub summo pastore constitutos, pertinet mandatum Domini datum Matthæi vltimo de pascendis hominibus verbi diuini prædicatione, & sacramentorum administratione, ac nominatim baptismi, per illud, Ite: docete omnes gentes baptizantes eos &c. De qua re idem Suarez in sequenti *disput. 31. sect. 4. in principio.*

Atque ita habet communis consuetudo Ecclesie. Neque enim extra casum necessitatis alius, quam Parochus, nisi de ipsius licentia baptismum conferre solet: sique contert, ipso renuente, atque volente in eo fungi suo munere,

peccabit mortaliter. Id siquid in est, ius alienum inuadere, & pastorale munus sibi usurpare cum notabili pastoris iniuria. Quod procedit etiam in extrema necessitate subditi baptizandi: quoniam ea non tollit Parochi proprium ius, nec dat licentiam inuertendi ordinem iustitie: nec est sufficiens causa vt alius, quam proprius Pastor possit ad baptismum dandum se ingerere: etenim quando is præfens ad est, aut facile haberi potest ad illud suum munus exequendum, non est reuera necessarium alterius ministerium.

Quod si Parochus in eo cederet suo iuri, vel ipse non posset haberi, urgente necessitate, alius Sacerdos etiam solemniter baptizare licite posset: quia in eo non fieret eidem Parochi iniuria, nec circa sacramentum committeretur irreuerentia, vt ibidem Suarez bene argumentatur. Nota vero obiter, Sacerdotem baptizantem inuito Parochi ita peccare mortaliter, vt tamen nec excommunicationem, nec irregularitatem ideo incurrat. Quod de excommunicatione patet: quia sibi imposita censeri possit, maxime in Clementina prima. De priuilegijs. At non est ibi imposita, prout notat Nauarrus in *Enchir. cap. 27. nu. 102.* & de irregularitate docent communiter Authores, vt Suarez quoque monet in *ea. lem. sect. 4. dicto vlt. mo.*

Ex commissione autem Episcopi, vel Parochi (*quam illi, hoc etiam inuito d. re. po. est. d. Anton. 3. par. tit. 14. cap. 13. §. 4. not. ab. 2.*) solemniter baptizare possunt non tantum alij Presbyteri, sed etiam Diaconi: vt cum Caiet. 3. p. quest. 67. art. 1. docet Sotus in 4. *dist. 4. quest. vni. art. 1. colum. 3.* Et probat ex eo, quod in ipsius Diaconi ordinatione dicitur: quod oporteat Diaconum ministrare ad altare, baptizare, ac prædicare. Id autem ipsi non conuenire ex officio, sed tantum ex commissione Episcopi, vel Parochi, late docet Suarez *disput. 26. sect. 2.* Sed nobis sufficit id ipsum aperte constare ex cap. Constit. Baptisma, De consec. distinct. 4. simulque aduertere cum Soto loco citato, iam exoleuisse consuetudinem committendi Diacono manus baptizandi solemniter, etiam si adhuc fieri possit, vbi esset magna baptizandorum multitudo, & presbyterorum paucitas: vt in terris remotioribus ab habitatione Christianorum, aut accessu difficultioribus. Cur vero cæteris committi non possit administratio baptismi, ratio est, quia etsi facta ea commissione, non fieret iniuria Parochi: heret tamen sacramentum ad cuius reuerentiam spectat, vt cum sit ministerium sacrum, requirat de se ministrum sacrum: ita ut ab alio nequeat cum debita solemnitate conferri, quantumuis possit sine ea, quando vrget necessitas.

Quæquidem duo requirit, & vt mors baptizando insitet, & vt non habeatur, nec haberi possit commode dignior, qui in hac re est minus digno præferendus, eo modo quo infra documento primo exponetur. Vbi enim duo hec non concurrunt, sicut non est vera necessitas, ita nec est facultas licite baptizandi, vt bene monet Suarez in *ead. sect. 4. dist. 2.* Quod tamen aduertit intelligendum esse, scilicet ignorantia inuincibili excusante à peccato: quæ in hoc negotio facile interuenire potest: tum iuris, quod non est tam clarum, quin facile possit à communi plebe inuincibiliter ignorari: tum facti, quia sæpe potest sine culpa periculum mortis ibi timeri, vbi ipsum non est: & ideo accelerari baptismus, non expectato conueniente ministro: siue vera necessitate quidem, cum ex illata tamen bona fide, ex zelo charitatis.

Ex necessitate denique idoneum baptismi ministrum esse quemlibet hominem, qui debitam materiam, & formam applicare possit baptizato cum intentione faciendi quod facit Ecclesia, siue sit Clericus siue Laicus, siue masculus siue femina, siue pænis & censuris quibuscumque innodatus, siue infidelis, hereticus, vel schismaticus, Paganus, vel Iudeus. Ita discretis verbis statuitur à Concilio Florent. in instruct. Armen. De baptismo. Et in particulari de laico fidei habetur in cap. Ad limina, 30. quest. 1. & in cap. Constit. & in cap. In necessitate, De consec. dist. 4. De femina: in cap. Super quibus, 30. quest. 3. De Pagano in cap. Romanus, ead. distinct. & de Iudeo, in cap. A quodam Iudeo, eadem etiam distinct. Rationem huius rei D. Thom. in *cit. quest. 67. art. 3.* refert ad summam necessitatem in baptismi, de qua diximus in præced. cap. 2. Ne enim homo circa

remedium

remedium tam necessarium pateret defectum, misericordia Dei, qui vult omnes homines saluos fieri, institutum est (proat communis sensus & traditio Ecclesie interpretatur) vt sicut baptismi materia, res esset communissima, pura naturalis aqua; ita etiam minister esset talis, qui facile obtuius haberetur.

Excluduntur autem ab hoc numero, tum membrorum vsu ita priuati, vt nequeant applicare aquam ad abluendum: tum carentes vsu linguæ, cum non possint proferre formam: tum demum carentes vsu rationis, quia non possunt habere intentionem ad baptizandum requisitam. Adde & vnum quæque, ratione sui ipsius: quia nullus potest seipsum baptizare, ne quidem in casu necessitatis ex cap. Debitum. De baptismo. Et probat D. Thom. 3. par. q. 66. art. 5. ad 4. quia dicens, Ego me baptizo, mutat formam essentialiẽ baptismi, de qua antea in cap. 4.

Cæterum cum homo nõ baptizet, nisi vt minister Christi, & vicem illius gerens (iuxta illud Ioan. 1. Super quem videris Spiritum descendentem, & manentem super eum, hic est qui baptizat) sicut Christus vnus est, ita oportet, præsertim quia sufficit, vnum esse baptismi ministrum, qui Christum representet. Ita D. Thom. in prius memorata q. 67. art. 6. Vnde statuit non valere baptismum, si ad eum vnus conferendum, plures statuunt sic concurrere, vt vnusquisque intentionem habeat non baptizandi sine alio, siue talem intentionem exterius exprimat, dicendo: Nos te baptizamus, siue non exprimat. Statuit pariter nec valere, si vnus, vt g. mutus, in materiam applicet: & alter, vt g. mutus, formam proferat: præsertim quia falsa esset forma: nisi forte, ibi d. notat Caiet. mancus ablueret tenendo vas aquæ super caput baptizandi, adiutus à mutuo. Valere autem baptismum si plures sint totales ministri baptizantes eandem personam, seruatis essentialibus, vt vsu venire potest, cū plures contentiose vnum aliquem baptizare conantur. Quo casu, inquit D. Thom. 3. ille qui prius finit ablationem, & formam, solus baptizat: cæteri vero nihil faciunt. Qui si vsque ad finem persequantur id quod cooperantur, puniuntur tanquam rebaptizantes. Quod si omnes simul omnino finiunt, essent quidem puniendi de inordinato modo baptizandi, non tamen de iteratione baptismi, quia singuli intenderent non baptizatum baptizare, nec traderent aliud & aliud sacramentum, sed Christus qui vnus est interius baptizans, vnum sacramentum per vtrumque ministrum conferret. De qua re videri potest Saurez ad eundem locum D. Thomæ disp. 23. sect. 3.

Documenta de ministro Baptismi notanda pro proxi.

Primum est, sumptum ex D. Tho. 3. par. q. 67. art. 4. quod est validum sit baptismi sacramentum à quo cumque conferatur, seruandum esse tamen in ea re ordinem: vt digniores præferantur, nempe parochus aliis sacerdotibus: Clericus laico: vir mulieris; fidelis infideli: non præcisus præciso, id est excommunicato, suspensio ab officio, vel degradato. Quamquam, vt D. ipse Thomas addit, parochus potest præsentem Episcopo baptizare, quia id ei ex officio conuenit. Atque mortale peccatum committi baptizando præsentem, nec consentiente parochi, iam ante habitum est. Sed aduerte ex Sylu. in verbo Baptismus 3. num. 10. excipiendum esse casum in quo Parochus ipse censura Ecclesiastica in modum impeditur officio fungendi: non item causam, in quo impeditur ob commissum peccatum mortale: vt docet Saurez disp. 3. sect. 4. dicto. 4.

Peccatum vero quod committit mulier vrgente necessitate baptizando, præsentem viro: vel laicus, præsentem Clerico, cui nec ex officio, nec ex commissione competit baptizare, non videtur plusquam veniale, vtpote consistens solum in quadam indecentia. Immo aliquando nullum peccatum est, vt quando mulier vel laicus, propter maiorem peritiam formæ, ac modi baptizandi, sacramentum administraret. Ita D. Anton. notat 3. par. lib. 14. cap. 13. §. 4. Vnde in catechismo iussu concilij Trident. edito, dum agitur de ministro huius sacramenti, approbatur quod obsteritices præsentem aliquo viro, qui huius sacramenti administrandi minus peri-

tus sit, interdum baptizent. Peccatum autem quod committitur in articulo necessitatis, admittendo hominem infidelem ad baptizandum, prætermissio homine fidei graue esse monet D. Thom. 3. par. q. 67. art. 5. Quod Saurez loco cit. docet intelligendum, non quidem de se, quia non fit in eo iniuria sacramento, quod à tali in necessitate extrema conferri potest: sed ratione circumstantiarum: maxime scandali, quod oriretur ex ea prælatione, & communicatione in diuinis cum infideli. Itemque ratione periculi ministrandi sacramentum sine debita intentione, aut cum aliqua essentialium mutatione.

Secundum documentum est: In casu necessitatis quemlibet prædictorum sub pœna peccati mortalis teneri baptizare, quando non est alius, qui id munus exequatur. Ita docet Palud. in 4. dist. 5. q. 2. art. 1. & cum eo D. Anton. in titulo §. 4. notabilis præmo. Qui addunt ideo bonum esse vt quilibet formam baptismi adificet: quantumuis, vt D. Anton. ait, illam scire teneantur tantum ij, quibus ex officio incumbit baptizare: vt Curatis, & obsteritibus, propter pericula frequenter contingentia in partu. Qua de causa illi ignorando necessaria ad baptismum, peccant mortaliter: vt ex iisdem authoribus Nauarrus habet in Enchir. cap. 22. num. 6. versu 5. Confirmatur vero propositum documentum ex eo, quod præceptum charitatis, obligans sub mortali ad subueniendum proximo in graui necessitate constituto, fortius obliget ad subueniendum spiritali necessitati salutis animæ proximi, quam necessitati vitæ corporalis.

Tertium documentum est: Non Sacerdotem baptizantem solemniter, etiam in casu necessitatis, peccare mortaliter peccato sacrilegij per vsurpationem Sacerdotalis muneris, & incurere irregularitatem (etiam si de Leico aliqua sit controuersia, de qua Saurez in citata sect. 4. sub finem) per cap. i. De Clerico non ordinato ministrante. Istud docens Sorus in 4. dist. 4. q. 2. vnica art. 3. concl. i. addit in sequenti 2. esse quoque mortale, licet minus graue, baptizare sine solemnitate quando non imminet extrema necessitas: Quæ est D. Thomæ sententia in seq. art. 5. vt illi tribuit Greg. à Valen. disput. 4. q. 2. puncto primo. Vbi post Sotum in citato art. 3. reuertit quod Caietanus docet tunc committi peccatum tantummodo veniale. Nam contrarium satis significatur in Clemen. vnica, De baptismo: cū eiusmodi peccatum iubet grauius puniri ab Episcopo in Sacerdote: in quo proinde ipsum graue est: & maiore ratione in non Sacerdote.

An autem ob illud incurratur etiam irregularitas, maior difficultas est: de qua in vtramque partem Henriquez lib. 2. cap. 29. §. 1. lit. K. & L. plures auctores refert, negantemque sequitur, sicut & Greg. à Valen. loco citato: quia baptizare sine solemnitate non est exercere actum sacri ordinis. Pro quo faciunt tradita à Nauar. in Enchir. capit. 27. num. 242.

Quartum est, quod Henriquez habet authoribus in margine citatum eod. cap. 29. §. 4. Eum qui ministrat baptismum solemniter cum conscientia peccati mortalis, vel excommunicatus, aut ab omni officio suspensus, aut ministrat eis quos nouit indigne suscipere, peccare mortaliter tanquam indigne, & cum irreuerentia notabili tractans diuina. Quamquam censeri potest à peccato excusatus ex circumstantiis vt cum necessitas baptizandi vrget, siue ob imminens periculum mortis, siue ob scandalum aliqui oriturum: atque ipse peccati, ac excommunicationis vinculis constructus, de illis dolens proponit serio absolutionem procurrere. Adde quod est baptizandi actus facer sit, non esse tamen obligationem exercendi illum in gratia, nisi quis ipsum exequatur tanquam initiatus ordine qui ad tale ministerium destinatur. Videri potest Nauar. in Enchir. cap. 25. num. 72 & cap. 27. num. 244.

Quintum est, quod ex præced. sequitur, & pro quo auctores aliquos citat Henriquez in sequenti §. quinto lib. D. in margine, vrgente necessitate licitum esse petere baptismum à quocumque, licet peccatore, excommunicato, vel infideli, dummodo credatur ministraturus cum vera & fidei intentione faciendi, quod facit Ecclesia Christi.

Sextum est, sumptum ex Soto in cit. art. 3. concl. 4. Cooperantem laico, aut cuiuscumque alteri extra necessitatem extremam baptizanti sine legitima auctoritate (d. qua in d. cari

potest ex di. tis in prior e parte huius c.) peccare mortaliter: vt si pater traderet suum infantē alicui tali baptizandum: Quo casu infans quidem reciperet gratiam, quia non poneret obicem, non item adultus, nisi ignorantia inuincibilis eum excusaret, quia peccans mortaliter, poneret obicem eidem gratiæ. Ratio autem huius aperta est, quia ex Apostolo ad Romanos 1. Digni sunt morte, non tantum qui mala faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus: vt maxime censentur qui eis cooperantur

48.

Septimum est, quod ex Nauar. in Enchir. cap. 22. nu. 7. habet Henriquez in c. 1. ro cap. 29. §. 3. & plenius tradit Suarez disp. 31. sect. quinta, eum qui ministraturus est baptismum teneri scire necessaria, & applicare debite: nempe materiam & formam coniungendo morali saltem coniunctione, habendoque intentionem requisitam, & adhibendo ritus Ecclesiæ, quando baptismus solemniter dari potest: atque cauendo ne baptizatum vngat veteri chrismate, & ne baptismum conferat ei, quem nouit fuisse ante baptizatum (quo casu irregularis fieret,) aut ei quem scit indigno accedere: siue quis non est bene instructus, siue quia perseuerare vult in aliquo mortali peccato: siue quia rediturus est ad suos infideles cum probabili periculo peruersionis: siue quia metu coactus baptismum petit: siue quia parentes infideles, sub quorum cura adhuc manet, nolunt consentire vt baptizetur. Contra vero curandum est diligenter Parocho, ne quis in sua parochia dcedat absque sacramento baptismi, alioqui enim esset in notabili culpa, tanquam negligens in negotio magni momenti ad suum officium spectante: ideoque mortaliter peccaret, iuxta Nauar. in Enchir. cap. 22. num. 5. versu 3.

49.

Vltimum est: Validum quidem est. baptismum, si vnus minister plures simul baptizet, omnes simul abluendo per aquæ infusionem, vel asperisionem cum hac verborum forma, Ego vos baptizo, &c.] ex D. Thom. 3. par. quest. 66. art. 5. ad 4. Non licet tamen absque graui necessitate, aut alia iusta de causa (qualis occurrere potest apud Infideles tempore pestis, vel belli, vel naufragij, cum periculum esset in mora) recedere à consueto more Ecclesiæ, secundum quem vnus vnus tantum non plures baptizat simul. In eo enim peccatum committitur non leue, recedendo in re graui à communiter recepta, & laudabili Ecclesiæ consuetudine: quod mortale esse dici potest, saltem si fiat ex contemptu, vel ex præsumptione, vel cum notabili scandali periculo.

Alia autem non nisi veniale esse tenendum videtur, vt cum Soto tenet Greg. à Valen. disput. 4. quest. 3. sub iniuriam puniti secundi.

Nota obiter ex D. Th. loco cit. legitimam esse formam, qua dicitur, Ego vos baptizo, &c.] quia vos tantundem valet, ac te, & te. Non autem eam qua plures vnus & eundem baptizantes dicunt, Nos baptizamus te, quia Nos non valet idem, ac ego & ego, sed idem ac ego, & tu. Si autem vnus vnus baptizaret dicerdo honorifice, Nos te baptizamus, valeret baptismus, quia idem erit, ac si diceret Ego te baptizo.

CAPVT VII.

De suscipientibus Baptismum.

SVMMARIVM.

- 50 Participes baptismi possunt esse omnes homines predicti vitæ etiam infantes.
- 51 Sicut baptismus in se vnus est specie infima, ita vnus hominis vnus numero tantum esse potest, nec iterari.
- 52 Peccatum grauisimum committitur iteratione baptismi.
- 53 De eo quod agendum est, cum dubitatur de aliquo an sit baptizatus.
- 54 Non licet pro arbitrio baptismum conferre sub conditione. Si non es baptizatus, &c.

50.

BAPTISMI participes esse posse omnes homines cuiuscumque vel sexus, vel conditionis, vel ætatis sint dum-

modo hæc vitam viuunt, ex eo patet: quod in Christo spiritaliter regenerari possint quotquot in Adamo per naturalem generationem contrahendo peccatum originale, mortui sunt. Nam sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes viuificantur, ex priori ad Corinth. 15. Quam viuificationem non contingere absque lauacro regenerationis, aut eius voto, deernitur in Concil. Trident. sess. 6. cap. 4. per illud Ioan. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum celorum. Vide antedicta in cap. 2.

Quod autem hoc de infantibus diuersi heretici negant, bene refutant Greg. à Valen. in cit. quest. punito primo, Bellarm. tomo 2. controuers. lib. 6. baptismo cap. 8. Suarez tomo 3. disput. 25. sect. 1. Qua in re immorari non est nostri instituti: cui sufficit scire id esse fide tenendum, tanquam definitum ab Ecclesia, vt constat ex cap. Placuit, 2. De consecr. dist. 4. & ex cap. Maiores, De baptismo, & ex cap. 1. §. Sacramentum, De summa Trinit. sub finem, & ex Concil. Trident. sess. 7. de baptismo can. 23. Cataphrygarum vero insanum errorem, qui mortuos baptizabant, Alphonsus à Castro aduersus hæreses, verbo Baptismus, hæresi 3. bene refutat, ex eo, quod in hac locum vita, detur tempus acquirendi eternam salutem per media diuinitus instituta, quia post illam vbi cecidit lignum, ibi erit, Eccl. i. c. 11.

Iam sicut idem Baptismus, quo capaces esse omnes homines dicimus, vnus est specie infima, ex communi sententia Theologorum, prout Suarez testatur in disput. 22. sect. prima: ita etiam vnus tantum numero esse potest vnus numero hominis, ita ut iterari nequeat. Id quod Suarez in sequenti sect. 2. latius tractat cum D. Tho. 3. quest. 66. art. 9. Sed ad nostrum institutum sufficit monere id esse de fide ex Concilio Florent. in instrum. Armenorum: vbi statuitur Baptismus, Confirmationem, & Ordinem, quæ characterem imprimunt in anima indelebilem, non iterari in eadem persona. Et ex Concil. Trident. sess. 7. de Baptismo cum anathemati subiicitur is, qui dixerit verum & rite collatum baptismum, iterandum esse illi, qui apud Infideles Christi fidem negauerit, cum ad penitentiam conuertitur. Accedit cap. Non licet 2. cum aliquot sequentibus. De consecr. dist. 4. Adde & illud ad Ephes. 4. Vnus Dominus, vna Fides, vnus Baptismus.

Peccatum autem esse suo genere grauisimum baptismi iterationem, tam ex parte dantis, quam ex parte illum recipientis voluntarie, habetur tum ex cap. Rebaptizare, in ead. dist. 4. vbi dicitur esse immanissimum scelus: tum ex pena qua punitur, mortuissimi, iure ciuili ex lege 2. c. Ne sanctum Baptisma reiteretur: & ex graui penitentia iure Canonico imposta septem, ac plurium annorum, De consecr. dist. 4. cap. Qui bis & cap. Eos quos: tum demum ex eo quod sacramentum in magnam iniuriam eiusdem applicet subiecto incapaci, Adde & in iniuriam Christi: quia cum per baptismum commoriamur: & conuellamur Christo, qui semel tantum mortuus, sepultusque est, ille qui baptismum iterat, significat Christum esse denno mortui, & sepulturæ obnoxium: rursum sibi metipsum, iuxta Apostolum ad Hebræos cap. 6. Crucifigens Filium Dei, prout tangitur in citato cap. Qui bis. Hoc autem locum habet, quando constat aut ex vehemēti præsumptione est verosimile aliquem esse baptizatum: vt cum ibi natus est, vbi Baptismus non solet differri vltra octauum diem. Quo casu non modo non licet baptizare absolute, sed neque sub conditione, vt bene probat Suarez disput. 31. sect. 6. sub iniuriam: quia cum iam constat sufficienter quid sit factum, nihil interest addere conditionem ad vitandam irreuerentiam quæ committitur baptismi iteratione.

Addit idem author, quod habetur ex cap. Paruos, & aliquot sequentibus, in citata distinct. one 4. id ipsum non procedere in casu dubij, id est, quando sunt quidem aliqua indicia ad suspicandum aliquid de necessitate ad validitatem baptismi esse omissum: aut eum qui offertur esse iam baptizatum (quos duos dubij modos plenius expl. c. t. Suarez disput. 22. sect. 2. versu finem) non tamen sufficientia ad ferendum absolutum, definitumque iudicium: tunc enim periculum perditionis æternæ in homine, exigit vt baptismus ei conferatur: neque impediri iniuria sacramenti, quoniam ad tollendū illius periculum

à iure